

— Ние ще да идиме въ Пловдивъ при леля Стойка и тамъ ще да са вѣнчѣме. . . Когато ние са вѣнчѣме, то баща ти нѣма надъ тебе никаква властъ. Знаешъ ли ти това? Ние ще да бждеме вече мъжъ и жена!

— А кой е още съ назе?

— Баща ми и кумътъ ми.

— Господи, нема дѣдо Либенъ са е завзълъ да ни помага? Да ти кажа право, мене ми е твърде чудно! Е, хайде да вжрвиме.

Дѣдо Либенъ посрѣшналъ синътъ си и снахата си, прегърналъ ги и рѣкалъ: „Е, хайдете сега да вжрвиме, а то скоро ще да бжде погоня. Ехъ, младостъ, ехъ, сърце, и ти нѣкога си тупкало сжрчено въ гърдите ми!“ Съ тия думи дѣдо Либенъ съдналъ на конѣтъ; а Павлинъ и Лила му